

STUUR ME GEEN BLOEMEN

(Send me no flowers)

Blijspel in drie bedrijven

door

NORMAN BARASCH en CARROLL MOORE

vertaling

Shireen Strooker

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **STUUR ME GEEN BLOEMEN - SEND ME NO FLOWERS** gaan opvoeren, dienen in alle programma-boekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **NORMAN BARASCH en CARROLL MOORE** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: ©1960 by Norman Barasch & Carroll Moore

Copyright: ©1961 (revised & rewritten) by Norman Barasch & Carroll Moore

Copyright: ©1981 by Norman Barasch & Carroll Moore

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363 1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **9** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

JUDY KIMBALL

GEORGE KIMBALL

VITO

BERT POWER

DOKTER MORRISSEY

ARNOLD NASH

AKINS

EEN MEISJE

KATY MASON

+ 2 VOORBIJGANGERS

(Deze kunnen door de spelende heren gedoubleerd worden)

DECOR:

Huiskamer van het huis van George Kimball, een buitenhuisje in de voorstad. Midden achter zijn glazen schuifdeuren, die naar een binnenplaats leiden. Links achter is een klapdeur naar de keuken. Rechts zijn drie treden, die naar de verdieping leiden, waar de slaapkamers zijn. Rechts op de voorgrond is een deur naar de werkkamer. Links is een toog naar de vestibule en de voordeur.

De kamer is gemeubileerd in een moderne, gezellige stijl en bestaat uit: Links op de voorgrond een leunstoel met links tegen de armleuning een bijzettafeltje. Achter midden staat een kleine eettafel met drie stoelen eromheen; een leunstoel. Rechts staat een bank met meerdere kussens. Er staan nog wat stoelen verspreid, er is een tafeltje waar de telefoon op staat. Rechts op de voorgrond een boekenkast van drie planken, en meer naar de achtergrond is een open haard.

Het hele stuk speelt in deze huiskamer.

TIJD: Heden.

EERSTE BEDRIJF: Vrijdag morgen.

TWEEDE BEDRIJF: Eerste scène: twee dagen later.

Tweede scène: de volgende morgen.

DERDE BEDRIJF: een uur later.

EERSTE BEDRIJF

(Tijd: laat op een vrijdagmorgen. Als het doek open gaat, is het toneel vijf seconden leeg. Dan komt Judy op uit de keuken met twee glazen sinaasappelsap. Zij zet deze op tafel, gaat naar de trap en roept naar boven)

JUDY: Schat, ontbijt. Kom je? *(ze gaat naar de tafel en ziet dat ze iets vergeten heeft)* Marmelade. *(af naar de keuken. George Kimball verschijnt boven aan de trap. Hij wacht even voor hij naar beneden komt, wrijft over zijn borst en komt dan de kamer in. Judy komt uit de keuken, zet de marmelade op de tafel en gaat naar George toe)* Goeiemorgen, liefje. *(ze geeft hem een vluchtig kusje, gaat naar de tafel en maakt daar dingen in orde)*

GEORGE: *(zwakjes, hopend op een beetje medelijden)* Goeiemorgen, Judy.

JUDY: *(opgewekt)* Wil je iets bijzonders bij je ontbijt, George?

GEORGE: Nee. Ik geloof dat het beter is, als ik vanmorgen helemaal niet eet. Dank je. *(wrijft weer over zijn borst)* Oooo!

JUDY: Zei je iets, schat?

GEORGE: Ik zei alleen maar: Oooo.

JUDY: Wat is er aan de hand?

GEORGE: Ik heb weer pijn in mijn borst, dat is alles. *(hij glimlacht dapper)* Waarschijnlijk is het niets ernstigs.

JUDY: O, dan is het goed. *(pauze)*

GEORGE: Tenminste, ik hoop dat het niets ernstigs is. Je weet het nooit. Het zou wel eens een waarschuwing van de natuur kunnen zijn.

JUDY: *(luchtig)* O George. De natuur is al jaren bezig je te waarschuwen en je bent er nog steeds.

GEORGE: *(pakt de krant van tafel)* Het is niet gezegd, dat ik er altijd zo goed af kom.

JUDY: *(weigert er op in te gaan)* Hè, kom nou iets eten.

GEORGE: *(terwijl hij de pagina met overlijdensberichten opslaat)* Nee, het is beter van niet... Niet voordat ik met dokter Morrissey gesproken heb.

JUDY: *(verbaasd)* Ga je dokter Morrissey opbellen?

GEORGE: Heb ik al gedaan.

JUDY: *(kijkt hem liefhebbend aan en schudt haar hoofd)* Maar schat, ze hebben je net helemaal onderzocht.

GEORGE: Dat is twee weken geleden. In twee weken kan er heel wat veranderen in je lichaam.

JUDY: Ach... *(ze schudt de kussens op de sofa en leegt een asbakje in de prullenmand)*

GEORGE: Zeg, nu ik er aan denk, ik heb nooit die uitslag gekregen van het cardiogram. Ik vraag me af, waarom dokter Morrissey mij niet opgebeld heeft.

JUDY: *(geduldig)* Hij heeft je niet opgebeld, omdat het in orde was.

GEORGE: Daar ben ik nog niet zo zeker van. Morrissey is een van die dokters die je niet alles vertellen. *(wijst naar de boekenkast)* Als ik die medische encyclopedie niet had, dan zou ik de helft van de tijd niet weten, wat er met me aan de hand was.

JUDY: *(ze weet er alles van)* Ja, dat is zo. *(probeert hem af te leiden)* Wil je een stukje toast, schat?

GEORGE: Nee, ik denk dat het te hard voor me is.

JUDY: Ach, een stukje toast kan geen kwaad. Alsjeblieft zeg. *(ze gaat naar de tafel en pakt een stukje toast)*

GEORGE: Schat, jij bent geen dokter.

JUDY: *(haalt haar schouders op)* Oké. *(smeert een toastje)*

GEORGE: Nou... misschien eentje dan. *(hij gaat naar de tafel)*

JUDY: Goed zo. *(ze doet het brood in de toaster. George leest de krant. Judy heeft ook een stuk van de krant)* O, George, raad eens? De Bullards gaan scheiden. Hier staat het.

GEORGE: De Bullards? Wie zijn dat?

JUDY: Die wonen in het volgende blok. Ik ken ze echt niet. *(pauze)* Maar ik heb het aan zien komen.

GEORGE: *(laat de krant zakken en kijkt naar Judy)* Je kent ze niet en je hebt aan zien komen dat ze gaan scheiden?

JUDY: Nou, Cora Broks heeft mij er alles van verteld op de bridgeclub. *(met afkeuring)* Ik vraag me af wat hem mankeerde.

GEORGE: Hoe weet je dat nou? Misschien mankeerde er wel iets aan haar.

JUDY: Ik heb haar een keer ontmoet bij de kruidenier en ze leek me erg aardig.

GEORGE: Aardig bij de kruidenier is nog niet aardig thuis.

JUDY: Ha, de toast is klaar. Ik zal hem voor je smeren.

GEORGE: *(pakt de toast uit Judy's hand)* O nee, geen boter. Boter zit vol strychnine.

JUDY: Toe nou. Twee jaar geleden had je nog nooit van strychnine gehoord en nu is het het belangrijkste in je leven.

GEORGE: Goed, lach er maar om. Maar weet je dat er steeds meer mannen van mijn leeftijd dood gaan? Lees je nooit de overlijdensberichten in de Times?

JUDY: Nooit.

GEORGE: Dat zou je eens moeten doen. Dat zou heel goed voor je zijn. Ik lees ze elke dag. En mij maakt het doodzenuwachtig.

JUDY: Als je er zenuwachtig van wordt, waarom lees je ze dan?

GEORGE: Wat moet ik doen? Mijn kop in het zand steken, als er zo veel naast me dood neervallen? Net als arme Henry Hoofman? *(hij staat op)*... 42 jaar. Op een dag klaagt hij over scherpe pijn, precies hier... *(wijst op zijn borst)* Twee weken later: weg! Ineens weg. *(knijpt met zijn vingers)*

JUDY: *(staat op)* George, waarom denk je elke keer, als je hoort dat iemand iets heeft, dat jij precies hetzelfde hebt?

GEORGE: Hoe bedoel je dat?

JUDY: Toen ze Whitey Ford opereerden, dacht jij meteen dat er beensplinters in je elleboog zaten.

GEORGE: In ieder geval had ik er pijn. *(een jongeman verschijnt op de binnenplaats en klopt aan)*

JUDY: Ik ga wel. *(ze gaat naar de deur en opent die. Een gladharige jongeman komt binnen. Hij heeft een jurk op een hanger bij zich)*

VITO: Uw jurk van de stomerij, mevrouw Kimball. We hebben hem voor u een extra beurt gegeven.

JUDY: Ach, dank je wel, Vito.

VITO: Tjonge, het is een mooie. Volgende keer, als u hem aan hebt, komt u dan eens langs, om ons arme drommels een plezier te doen.

JUDY: *(geamuseerd)* Misschien doe ik dat wel, ja. *(George is geïrriteerd en ritselt met zijn krant)*

VITO: *(draait zich om en ziet George)* Begrepen. Goeiendag. *(hij gaat af. Judy komt weer binnen met de jurk)*

GEORGE: Zeg, die Vito is een brutaal joch, weet je dat?

JUDY: Ach, hij bedoelt er niets mee. Hij is alleen maar vriendelijk.

GEORGE: Alleen maar vriendelijk. Hm, hm. Ik wed dat hij het hier in de buurt wel weet te versieren.

JUDY: *(houdt de jurk George voor)* George, wat vind jij? Zal ik deze aan-
doen naar de schouwburg, vanavond?

GEORGE: Waarom niet?

JUDY: Ik weet het niet. Vind jij hem niet te gekleed?

GEORGE: *(kijkt er kritisch naar)* Ach...Misschien een beetje te gekleed, ja.

JUDY: Nou, ik vind hem niet te gekleed.

GEORGE: Waarom vraag je het me dan eigenlijk?

JUDY: *(naar hem toe, lief)* Ik vind het altijd fijn, om jouw opinie te horen.

GEORGE: Ik zie wel dat je je er veel van aantrekt. *(een klein kusje)*

JUDY: *(gaat naar boven om de jurk weg te hangen)* Ik hoop wel, dat we nog een extra kaartje voor Bert kunnen krijgen. *(ze verdwijnt even)*

GEORGE: Bert. Ik had die grote poen helemaal vergeten. Ik ben een mentaal wrak.

JUDY: *(komt weer op)* Het is wel enig, hè? Per slot van rekening hebben we elkaar sinds het college niet meer gezien.

GEORGE: Was het eigenlijk wel nodig om hem te eten te vragen? Je wist toch dat we kaartjes voor de schouwburg hadden?

JUDY: Hè, schatje. Hij komt helemaal uit Californië... alleen... Toen we hem opbelden, was het toch het enige aardige om te doen. Per slot waren wij zulke goeie vrienden.

GEORGE: Wij? Ik kende de man nauwelijks. Jullie, ja, waren hele goeie vrienden.

JUDY: Ja, zoiets.....

GEORGE: Als we niet al te vriendelijk doen, gaat hij misschien direct na het eten weg. *(een ketel fluit)*

JUDY: *(gaat naar de keuken)* George, het water kookt, heb je trek in thee?

GEORGE: Thee? Ja goed. Ik geloof niet, dat een kopje thee kwaad kan, wat ik ook mankeer.

JUDY: George, ik geloof dat je je allerlei dingen verbeeldt.

GEORGE: Verbeeldt. Sinds Florence Nightingale is er geen vrouw meer geweest met mededogen. Vrouwen!!! *(licht verandert in een spot op George)* Zo zijn ze... je werkt, ploetert en alles is prachtig zolang er geld binnenkomt. Maar zodra de oude machine defect raakt... Wacht maar, op de dag dat ik in het ziekenhuis lig, krimpnd van de pijn, zal ze wel anders piepen. Ik hoop alleen, dat het dan niet te laat is... *(we horen een stem, door een luidspreker: "Dr. Morrissey, Dr. Morrissey, dr. Ralph Morrissey"... Een ziekenhuisbel klinkt. Droomlicht gaat aan. We zien Dr. Morrissey, in witte jas en kap. Om zijn nek hangt een chirurgmasker. Het is duidelijk dat hij net uit de operatiezaal komt)*

DOKTER: Het kan me niet schelen hoeveel het kost... maar ik wil speciale zusters, dag en nacht voor George Kimball. Er moet van minuut tot minuut iemand bij zijn.

JUDY: *(komt op)* Ralph. Ralph. Hoe is het met hem?

DOKTER: Nou, het heeft een haar gescheeld... maar ik denk wel dat hij zal blijven leven.

JUDY: O, goddank, goddank.

DOKTER: Als we er eerder bij waren geweest, was hem al deze ellende bespaard gebleven, Judy. Jij bent zijn vrouw... wist jij niet dat hij leed?

JUDY: Hij probeerde me steeds wijs te maken, dat het allemaal voortkwam uit zijn zwaarmoedigheid.

DOKTER: Zwaarmoedigheid? Weet je, in zijn toestand had ieder ander het al lang opgegeven. Hij heeft alleen geteerd op zijn levensmoed.

JUDY: O, waarom heb ik toch niet naar hem geluisterd?

DOKTER: Nu zie je, jullie vrouwen doen er beter aan de gezondheid van jullie mannen wat ernstiger op te vatten. Om je eraan te helpen herinneren wil ik dat je dit elke dag leest. *(geeft een krant)*

JUDY: Wat is dat?

DOKTER: De overlijdensberichten in de "Times".

JUDY: Dank je, Ralph. En nu, wanneer... wanneer kan ik hem zien?

DOKTER: Hij is nog diep onder narcose. Misschien morgen.

JUDY: Dan pas?

DOKTER: Je moet niet vergeten dat hij acht uur op de tafel heeft gelegen. We waren met twee ploegen. Eén chirurg heeft niets anders gedaan dan de beensplinters uit zijn elleboog verwijderen.

JUDY: Beensplinters?

DOKTER: Het ernstigste geval wat ik heb meegemaakt sinds Whitey Ford. *(blackout. Weer stem door microfoon. Terwijl het gewone licht weer aangaat, is de ziekenhuisbel overgegaan in het langdurige bellen van de voordeurbel. George zit te kijken met een blik van overwinning. Hij knikt alsof hij wil zeggen: "Dat zal haar leren". Judy komt gehaast op uit de keuken met een kopje thee in haar hand, dat ze op tafel zet)*

JUDY: George, in hemelsnaam, heb je de bel niet gehoord?

GEORGE: *(knippert met zijn ogen)* Eh, nee....

JUDY: Bert is aan de deur.

GEORGE: Bert? Ik dacht dat hij vanavond kwam eten.

JUDY: Ja, maar ik had gezegd dat hij vroeg moest komen, maar zo vroeg had ik hem niet verwacht.

GEORGE: Ach, als je toch ergens vrij kunt eten, waarom zou je dan de lunch overslaan? Eerlijk gezegd had ik gehoopt dat hij zou verdwalen....

JUDY: Sssshhh... *(schikt haar haar en gaat naar de vestibule)*

GEORGE: Je koopt een buitenhuis en de mensen denken meteen maar, dat je een hotel drijft.

JUDY: *(achter)* Bert?

BERT: Ja, Judy? *(hij komt achteruitlopend op. Judy aan beide handen meetrekkend. Hij lacht luid en hartelijk, terwijl hij Judy optilt en een paar keer in de rondte draait)* Wat groots om jou te zien.

JUDY: *(buiten adem)* O, Bert. Het is fantastisch om jou te zien.

BERT: God, je ziet er prachtig uit. Net zo mooi als altijd.

JUDY: Dank je. Je ziet er zelf ook geweldig goed uit. *(ze ziet George)* Oh, schat, Bert is er.

GEORGE: *(die het voorgaande met een bedenkelijke blik heeft gevolgd)* Ja, ik zie het. Hoe gaat het ermee, Bert?

BERT: Ah, kijk es aan. *(met uitgestrekte hand naar George)* Het is goed om je weer te zien, Joe.

GEORGE: George.

BERT: Natuurlijk. Neem me niet kwalijk, George. *(ze geven elkaar een hand. Bert op Judy wijzend)* Wat zeg je van ons meisje?

GEORGE: Ik mag haar wel.

BERT: Zeg, het was bijzonder aardig van jullie om me hier uit te nodigen. Ik hoop dat ik niet te vroeg ben.

GEORGE: Nee, hoor, helemaal niet. Wil je wat ontbijt?

BERT: Nee, dank je. Niets voor mij. *(bekijkt de kamer)* Verdomd leuk hier. Een echt knus poppenhuisje. Hoeveel hectare grond hebben jullie er bij?

JUDY: Ik zou het niet weten. *(vraagt het aan George)* Hoeveel hectare hebben wij, schat?

GEORGE: *(effen)* Eén derde.

BERT: O... *(troostend)* Dat lijkt me meer dan genoeg, als je geen vee houdt.

GEORGE: Zeker.

JUDY: *(voelt George geïrriteerdheid, wil van onderwerp veranderen. Ze gebaart Bert te gaan zitten)* Bert, ik kan er niet over uit, zo jong als jij er uit ziet; zo fit.

BERT: Mijn lichamelijke conditie gaat me boven alles. Ik tennis veel, handbal en je kunt het geloven of niet, ik doe nog steeds aan roeien zo af en toe.

JUDY: Roeien? Het is niet waar.

BERT: Ja, ik heb een meertje gekocht in Californië. Ik kan zo overwippen in mijn vliegtuig in een uur. Geweldige sport. Heb jij het ooit gedaan, George?

GEORGE: Er zijn geen meertjes te koop hier in de buurt.

BERT: Ach, wat jammer.

JUDY: Vertel eens, Bert, wat doe je tegenwoordig?

BERT: Olie. *(hij kruist zijn benen, zodat zijn mooie donkerbruine laarzen zichtbaar worden. De twee mannen kijken allebei naar de laarzen en dan naar elkaar)*

JUDY: Olie? Dat is interessant.

BERT: Ik zal je vertellen dat het geweldig is wat de belasting betreft. Van de regering mag je de eerste 27,5% in je eigen zak steken. Moet je horen, die mensen die altijd zo zeuren dat ze geen geld hebben, zouden allemaal in de olie moeten gaan.

GEORGE: Ja, dat zou zeker een eind maken aan alle armoede.

BERT: Tussen haakjes, George, wat doe jij eigenlijk?

GEORGE: Ik werk bij "Connel's Electronisch Bedrijf".

BERT: Aha... een groot bedrijf?

GEORGE: Nee, een kleintje.

BERT: O.

JUDY: *(die opstaat om George te verdedigen)* Nou ja, het is een klein bedrijf, maar heel belangrijk. Ze maken een kleine transistor, ongeveer zo groot. *(wijst tussen duim en wijsvinger)* Maar, zoals George eens in een lezing heeft gezegd: zonder dat kleine dingetje zou een grote stad als Pittsburg in het pikkedonker zitten. *(George glimlacht trots)*

BERT: Dat zou jammer zijn, zeg. *(de glimlach op Georges gezicht sterft weg)*

JUDY: Ik ben benieuwd hoe je er in 's hemelsnaam achter gekomen bent, waar wij woonden?

BERT: Dat zal ik je vertellen. Ik kom niet vaak in het Oosten, maar gisteren toevallig liep ik Ted Barry tegen het lijf in de bar van Waldorf. Goed, we kregen het over de ouwe kollege-gang en ik vroeg hem vanzelfsprekend naar jou. Toen vertelde Ted mij, dat jij getrouwd was met iemand van het kollege. Ik vroeg wie. Ted zei: George Kimball. Nou, toen viel ik bijna van mijn stoel. *(hij lacht. George kijkt naar hem op. Dan stopt hij met lachen)* Trek het je niet aan. Ik bedoelde alleen maar dat Judy altijd zo het ideaal van alle jongens was, dat ik me voorstelde, dat ze minstens met Gary Grant zou trouwen.

GEORGE: *(met een geforceerde lach)* Ik ben het maar geworden. *(hij neemt een doosje pillen uit zijn zak)*

BERT: *(vaderlijk)* Nou, ik vind dat ze het erg goed getroffen heeft.

JUDY: Dat vind ik ook.

GEORGE: *(neemt een pil, gaat naar de tafel en neemt een kopje)* Dat is heel vriendelijk van jullie.

JUDY: En jij, Bert? Met wie ben jij getrouwd?

BERT: Ik? O, ik ben niet getrouwd. Nooit geweest ook.

JUDY: *(verbaasd)* O nee? Dat kan ik haast niet geloven. Hoe ben je daar onder uit gekomen?

BERT: Nou, als je het weten wilt, dat is gedeeltelijk jouw schuld, Judy.

JUDY: Mijn schuld?

BERT: Nadat jij het uitgemaakt had, kon ik geen genoeg meer nemen met een tweede keus.

JUDY: Ik het uitgemaakt? Jij ging naar Zuid-Amerika: zei dat je over een jaar terug zou komen en daarna heb ik je nooit meer gezien.

BERT: *(neemt haar hand)* Wacht eens even, niet zo doordraven. Heb ik jou soms niet geschreven en je gevraagd naar Brazilië te komen?

JUDY: Dat was alleen maar een marteling voor mij. Ik stierf van verlangen om over te komen, maar mijn ouders wilden er niets van weten. Een maand lang heb ik gehuild.

GEORGE: *(kreunend)* Ooooo.....

BERT: Is er iets, ouwe iongen?

GEORGE: Ik heb alleen maar een beetje pijn in mijn borst.

BERT: Ach, dat spijt me.

JUDY: Het is niets om ongerust over te worden. Bovendien, de dokter komt.

BERT: De dokter? Ik hoop niet dat het iets ernstigs is?

JUDY: Vast niet. Maar George vond nu eenmaal dat hij de dokter moest laten komen.

BERT: *(lacht)* O, ik begrijp het.

GEORGE: *(tegen Judy)* Zullen we, of het ernstig is of niet, maar aan het oordeel van de dokter overlaten?

JUDY: Zeg schat, terwijl hij jou onderzoekt kan ik boodschappen gaan doen. *(ze ruimt de tafel af)* Willen de jongens iets bijzonders voor de lunch?

BERT: *(staat op)* Ik kan alles eten.

GEORGE: Neem maar iets wat hij eten kan.

JUDY: Misschien heb je zin om mee te gaan.

BERT: Heel graag. Het lijkt me een aardig dorp.

JUDY: Ja, het is heel pittoresk. *(ze gaat naar de keuken)*

BERT: *(klopt George op zijn schouder)* Een derde hectare, hè? Weet jij dat ik geloof dat ik nog nooit een derde hectare gezien heb. *(af naar de keuken)*

GEORGE: *(kijkt hem zuurtjes na)* Bah. *(wrijft over zijn borst. Zijn oog valt op de boekenkast. Hij gaat er heen en pakt de grote medische encyclopedie. Hij bladert er in en vindt de gezochte bladzijde. Hij leest hardop)* Angina pectoris... Spierkramp in de borst. Dikwijls gepaard gaande met een hartaandoening. Meestal dodelijk. *(hij kijkt op)* Het zou verboden moeten zijn zoiets te drukken. *(de voordeurbel gaat; hij gaat open doen)* Goeiemorgen, Ralph.

DOKTER: Hallo, George. Tjongejonge, elf uur in de ochtend en dit is al mijn achtste visite. Ik ben bek-af.

GEORGE: Kan ik iets voor je halen, Ralph?

DOKTER: Nee, ik wil alleen even uitrusten. Waarom heb ik me in godsnaam niet gespecialiseerd, dan zou ik tenminste altijd kunnen uitslapen. Heb je ooit van een neus- keel- en oorspecialist gehoord, die 's morgens om vijf uur uit zijn bed wordt gehaald?

GEORGE: *(hand aan de borst)* Kijk, Ralph, ik heb die pijn...

DOKTER: Tjongejonge. Ik ben bek-af. Goddank ga ik vissen, dit weekend. Een vriend van me heeft een jacht. Maag-specialist. Wil naar niets anders kijken dan naar galblazen.

GEORGE: *(ongerust)* Ga je met een boot weg, het hele weekend?

DOKTER: Ja, meneer.

GEORGE: Wat fijn dat je zo maar vrij kunt nemen, alhoewel... wat gebeurt er als iemand je wil bereiken voor een spoedgeval? Ik bedoel....als je dan op zo'n boot zit?

DOKTER: Spoedgeval? Wat voor spoedgeval? Allemachtig! 90% van mijn patiënten mankeert niets. Vijf procent, die iets ernstigs heeft, stuur ik naar een specialist. Voor de andere vijf procent kan ik toch niets meer doen. Wat is er aan de hand, George?

GEORGE: Met mij? Eh, eh... ik heb die pijn...

DOKTER: Mhm... Laat es zien waar?

GEORGE: *(wijst plek aan)* Precies hier. Als ik er op druk, verrek ik van de pijn.

DOKTER: Druk er dan niet op. Vertel es, is het een scherpe pijn, een zeurende pijn of een pijn, die snijdt als een mes?

GEORGE: *(gretig)* Ja, ja.

DOKTER: Nee, nee, je moet er één uitkiezen.

GEORGE: Oh, goed, dan zou ik zeggen dat het meer een scherpe pijn is.

DOKTER: Mhm... was de pijn zo erg, dat je er wakker van werd?

GEORGE: Eigenlijk heb ik de hele nacht geen oog dicht gedaan, dus zou ik het niet weten.

DOKTER: Geen oog dicht gedaan? Maak je je zorgen over iets?

GEORGE: Ja, over die pijn.

DOKTER: Mhm... ik zal es luisteren. *(pakt stethoscoop uit zijn tas. George maakt zijn hemd open)*

GEORGE: Heb je enig idee wat het zou kunnen zijn, Ralph?

DOKTER: Nog niet.

GEORGE: *(probeert achteloos te doen)* Waarschijnlijk is het niets bijzonders. Maar je weet hoeveel zorgen Judy zich altijd maakt.

DOKTER: Ja, ja. Diep ademhalen. Goed zo. Nog es. Oké. Nog een keertje. Goed, doe maar dicht. *(George doet zijn hemd dicht)*

GEORGE: En... wat is het slechte nieuws, Ralph?

DOKTER: *(vaag)* Wat?

GEORGE: Die pijn in mijn borst, bestaat daar een medische term voor?

DOKTER: Ja. Het heet indigestie. *(pakt iets uit zijn tas)* Alsjeblieft. Je moet deze pillen nemen, één voor elke maaltijd en één voor het slapen gaan.

GEORGE: O, wat zijn het voor pillen?

DOKTER: Al zou ik je het vertellen, zou het je nog niets zeggen. Gewoon innemen. *(gaat naar de bar en maakt flesje open)*

GEORGE: Goed. *(pauze)* Zeg, Ralph....

DOKTER: Ja.

GEORGE: Weet je nog, dat cardiogram wat van mij gemaakt is bij mijn laatste onderzoek..?

DOKTER: Ja, wat is er mee?

GEORGE: Dat wou ik jou net vragen... wat is er mee?

DOKTER: Hoe bedoel je dat?

GEORGE: Nou... hoe was de uitslag?

DOKTER: Weet ik niet. Volgende week krijg ik pas de uitslag van Dr. Petersen.

GEORGE: Hij heeft het al twee weken in huis. Hij is het zeker grondig aan het bestuderen?

DOKTER: Ach, Petersen heeft het vreselijk druk. Beste hartspecialist uit de stad. Hij heeft een goudmijn daar.

GEORGE: Dus, zover jij het bekijken kan is alles in orde?

DOKTER: Het klopt allemaal als een bus. Ik wou dat al mijn patiënten zo gezond waren als jij... en dat zeg ik niet uit hoofde van mijn beroep, natuurlijk.

GEORGE: En die pijn in mijn borst... kan ik gewoon doorgaan een normaal leven te leiden?

DOKTER: *(droog)* Dat zou ik maar doen. Neem nu meteen maar een pil met een glas water.

GEORGE: Nu meteen? Je doet net of het heel dringend is.

DOKTER: Doe het dan niet. Het maakt niet veel uit.

GEORGE: Nee, nee. Ik neem er meteen een, als het zo belangrijk is. *(af naar de keuken. De dokter gaat naar de telefoon en draait een nummer)*

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto